

Sygn. akt V CSK 187/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku A. w W.
przy uczestnictwie B. A., A. A.,
ubezwłasnowolnionej całkowicie E. A. reprezentowanej
przez opiekuna prawnego M. Ż. i małoletniego M. A. reprezentowanego przez
przedstawiciela ustawowego K. Ć.
o stwierdzenie nabycia spadku po A. A.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania B. A.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy
z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt II Ca 249/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącej na rzecz E. A. 287 (dwieście
osiemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki B. A. od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 10 lipca 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące art. 1015 § 1 k.c., w szczególności odnoszące się do sposobu i momentu dowiedzenia się o tytule powołania do spadku. Niemniej jednak brak jest poszerzonej argumentacji, która wskazywałaby na możliwość wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego przez skarżącą problemu; skarżąca jedynie w sposób ogólnikowy przedstawiła wątpliwości interpretacyjne dotyczące powyższego przepisu. Orzecznictwo dotyczące wykładni art. 1015 § 1 k.c. jest obszerne (por. uchwałę SN z dnia 15 stycznia 1991 r., sygn. akt III CZP 75/90, OSNC 1991, nr 5 – 6, poz. 68, postanowienie SN z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I CSK 414/11, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2012 r., sygn. akt V CSK 18/12, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt I CSK 329/13, OSNC 2014, nr 9, poz. 93, Biuletyn SN 2014, nr 3, s. 10, postanowienie SN z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt IV CSK 304/14, www.sn.pl). W skardze nie wykazano potrzeby podejmowania wyjaśnień dotyczących tego przepisu po raz kolejny.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.